

Arrest

**nr. 77 107 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 28 oktober 2010 (eerste verzoeker) en op 18 januari 2011 (verzoekster en tweede verzoeker) het Rijk binnen en dienden respectievelijk op 29 oktober 2010 en 19 januari 2011 een asielaanvraag in. Op 15 december 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande O. S. A.

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 10 juli 1965 te Shendi. U behoort tot de Djali etnie en u bent Moslim. U bent gehuwd op 14 februari 1990 met MOHAMAD ALI Fawziya (zie dossiernummer CGVS 1021130B). Samen hebben jullie twee kinderen, een dochter die nog minderjarig is, en een zoon die reeds meerderjarig is (zie dossier CGVS 1110909), die een ernstige mentale handicap heeft.

U bent opgegroeid in Shendi, maar in 1985 bent u naar Khartoum verhuisd omwille van professionele redenen. U kon er aan de slag in een immobiliënkantoor samen met uw oom. Lange tijd ging het goed met uw werk in het immobiliënkantoor, maar in de jaren 2000 werd het werk minder rendabel. In 2007 opende u dan ook een internetwinkel samen met een vriend. In 2008 begon u echter problemen te krijgen met de Soedanese autoriteiten. In 2008, nadat het internationaal strafhof om de uitlevering van president Bashir had gevraagd, waren er in Khartoum talrijke manifestaties tegen deze beslissing vanuit Den Haag. Tijdens deze betogingen sloten de meeste eigenaars hun winkels uit solidariteit. U hield uw internetwinkel echter open. Enkele dagen na de betogingen kwamen agenten van de staatsveiligheid naar uw winkel en namen u mee naar hun bureau. U werd na enkele uren dezelfde dag nog vrijgelaten. In 2009 kwamen opnieuw enkele agenten naar uw winkel om u te arresteren. U werd er ditmaal van beschuldigd jongeren aan te zetten tegen het regime te keren. U ontkende echter dat u dit ooit zou hebben gedaan. Uw computers werden doorzocht, er werd niets gevonden en u mocht weer beschikken. In april 2010 kwamen twee klanten van u, die van Darfurese afkomst waren, naar uw winkel om te vragen of u een bepaalde tekst wou afdrukken, die tegen het Soedanese regime gericht was naar aanleiding van de presidentsverkiezingen die zouden plaatsvinden. U stemde er mee in, en verwerkte het document via computers om het nadien weer te wissen. Nadien heeft u deze twee mannen niet meer gezien. Op 1 mei 2010 werd u voor een derde maal gearresteerd en naar een voor u onbekende plaats gebracht. U begreep al snel dat het om het bewuste document ging dat u had ingescand en afgedrukt voor de twee personen, die lid zouden zijn van het Justice and Equality Movement (JEM). U werd tijdens uw detentie mishandeld, waarop u na een tijd bekende dat u iets tegen het huidige Soedanese regime had. U ging na een poos zelfs in hongerstaking omwille van de slechte behandeling. U werd dan ook naar het ziekenhuis gebracht voor een behandeling aangezien u er erg slecht aan toe was. In het ziekenhuis werd u bewaakt door een agent in burger, maar na de tweede dag slaagde u er toch in te ontsnappen, heel erg vroeg in de ochtend, nadat u had opgemerkt dat de bewaker niet aanwezig was. U nam vervolgens de eerste taxi die u tegenkwam en ging naar een goede vriend waar u onderdook. De volgende dag bent u naar Port Soedan gegaan, met de hulp van de halfbroer van uw vriend, en heeft u op 13 oktober 2010 een boot genomen met de hulp van een smokkelaar. Op 28 oktober kwam u aan in België waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties. In België had u wel contact met de broer van uw echtgenote die u liet weten dat u in Europa was. U vernam later dat uw gezin ook Soedan had ontvlucht en dat ze ook in België waren. De reden waarom ze Soedan dienden te verlaten was hun vrees dat uw dochter besneden zou worden door leden van uw familie. Reeds toen u nog in Soedan verbleef, drong uw familie er al enkele jaren op aan om uw dochter te laten besnijden zoals de traditie het voorschrijft. U kon dit steeds verhinderen toen u nog in Soedan was, maar sinds u op 1 mei 2010 uit het leven van uw familie verdwenen was omwille van uw problemen met de Soedanese autoriteiten, kreeg uw familie het steeds moeilijker om de besnijdenis van uw dochter tegen te houden, aangezien uw familie steeds meer begon aan te dringen, tot dus het moment dat ze Soedan dienden te verlaten uit vrees dat uw echtgenote niet meer kon weerstaan aan de druk van uw familie. Met de hulp van de Belgische instanties werden jullie uiteindelijk terug herenigd in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vreest opnieuw opgepakt te zullen worden door de Soedanese autoriteiten omdat u ervan verdacht werd jongeren op te zetten tegen het huidige Soedanese regime, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Volgende bemerkingen kunnen echter gemaakt worden bij de door u aangehaalde problemen die u vanaf 2008 met de Soedanese veiligheidsdiensten zou hebben gehad. U beweert dat u in 2008 voor het eerst met de Soedanese autoriteiten problemen heeft gehad nadat er allerlei manifestaties hadden plaatsgevonden tegen de uitspraak van het Internationaal Strafhof in Den Haag die om de uitlevering van president Bashir had gevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Iedereen werd gevraagd om zijn winkel te sluiten uit solidariteit met de manifestanten, aldus uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS,

p.7). Tijdens het gehoor voor het CGVS beweert u dat u uw internetshop openhield waarop er enkele personen van het volkscomité van uw wijk naar uw winkel zouden zijn gekomen om u hierop te wijzen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wat later zouden enkele agenten naar uw winkel zijn gekomen en u hebben meegenomen; u werd er ondervraagd maar na enkele uren weer vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.7).

U beweert verder dat in 2009 weer enkele agenten naar uw winkel zijn gekomen en dat ze u ervan beschuldigden jongeren op te zetten tegen het regime via internet (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart dat uw computers doorzocht werden en dat u weer werd meegenomen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Volgens u moeten het jongeren geweest zijn, die in uw winkel kwamen, die dit verteld hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u nochtans dat u een tweede maal gearresteerd werd in oktober 2008 (zie vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, dd.24 januari 2011, p.2, administratief dossier). Verder verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanleiding van deze tweede arrestatie het feit zou geweest zijn dat u Hathem, lid van het volkscomité in uw wijk, tegenkwam waarop u kritiek uitte op de manier waarop ze te werk gingen (zie vragenlijst CGVS, dd.24 januari 2011, p.2, administratief dossier). Opmerkelijk is dus het feit dat uw verklaringen voor het CGVS en voor de Dienst Vreemdelingenzaken, wat betreft de door u beweerde tweede arrestatie door de Soedanese autoriteiten, manifest van elkaar verschillen, zowel wat tijdstip betreft als wat de aanleiding betreft. Voor het CGVS beweert u immers dat u pas in 2009 voor een tweede maal meegenomen werd door Soedanese agenten, terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart in oktober 2008 voor een tweede maal te zijn aangehouden. Wat de aanleiding van deze tweede arrestatie betreft, verklaart u voor het CGVS dat men u ervan beschuldigde jongeren op te zetten tegen het regime via internet en dat u vermoedt dat enkele jongeren dit verteld zouden hebben. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken haalde u als aanleiding nochtans aan dat u kritiek zou hebben geuit aan één van de leden van het volkscomité in uw wijk. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel.

Verder verklaart u voor het CGVS dat u op 1 mei 2010 voor een derde maal werd gearresteerd door de Soedanese veiligheidsdiensten (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U beweert dat twee klanten in uw internetwinkel, I. (...) en A. (...), beiden van Darfurese afkomst, aan u vroegen of ze een bepaalde tekst gericht tegen het regime mochten afdrukken in uw winkel (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U zou dit toegelaten hebben waarop u op 1 mei 2010 zou zijn opgepakt (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd naar de personen die u benaderd hadden met de vraag of ze een bepaalde tekst mochten afdrukken, antwoordt u dat het Isaac en Adam waren, dat ze van Darfur afkomstig waren en dat ze actief zouden zijn binnen het Justice and Equality Movement (JEM) (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nochtans dat het om I. (...) en I. (...) ging, en u omschrijft ze als vrienden die u een gunst vroegen om een politiek getinte tekst te bewerken (zie vragenlijst CGVS, dd.24 januari 2011, p.2, administratief dossier). Gezien uw bewering voor de Dienst Vreemdelingen zaken dat het om twee vrienden ging die u vertrouwden, en uw verklaring voor het CGVS dat deze twee personen regelmatig naar uw winkel kwamen, is het vreemd dat u voor het CGVS en voor de Dienst Vreemdelingenzaken verschillende namen van de voormelde twee personen geeft. Ook in deze zijn uw verklaringen voor het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken dus inconsistent.

Wat betreft uw ontsnapping uit het ziekenhuis begin oktober 2010, kan het volgende opgemerkt worden. U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u, na maanden opsluiting waarbij u mishandeld werd, in kritieke toestand naar het ziekenhuis werd gebracht (zie vragenlijst CGVS, dd.24 januari 2011, p.2, administratief dossier). Ook tijdens uw gehoor voor het CGVS beweert u dat u mishandeld werd in de maanden dat u gevangen werd gehouden, en dat u eind september 2010 zelfs een hongerstaking hiertegen begon (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart ook nog dat u aan astma lijdt en dat u niet over de nodige medicatie beschikte toen u in gevangenschap was (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U zou vervolgens naar een ziekenhuis zijn gebracht waar u bewaakt werd door een agent in burger (zie gehoorverslag CGVS, p.7). De tweede dag zou u toch om vier uur in de ochtend zijn kunnen ontsnappen nadat u merkte dat de bewaker niet aanwezig was, volgens uw verklaringen voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U beweert dat u hierop uw baxter hebt losgerukt en naar buiten bent gelopen waar u de eerste taxi zou hebben genomen die u tegenkwam (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat het niet erg aannemelijk is dat u reeds twee dagen nadat u in kritieke toestand – zoals u voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde – naar het ziekenhuis was gebracht, zonder enige probleem, door gewoon uw baxter los te rukken, naar buiten zou zijn gelopen, zodra u merkte dat de agent die u moest bewaken, niet aanwezig was. Uw fysieke toestand, zoals door u beschreven voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS, maken deze bewering niet erg geloofwaardig. Ten tweede is het vreemd dat men u gewoon onbewaakt zou achterlaten in uw ziekenhuiskamer waarop u zonder enig probleem het ziekenhuis zou hebben kunnen verlaten. Uw verklaringen betreffende uw ontsnapping zijn bijgevolg niet overtuigend te noemen. Tenslotte wordt u nog gevraagd of uw echtgenote geen problemen heeft gekend na uw vlucht uit het

ziekenhuis, waarop u in eerste instantie antwoordt dat ze naar uw woning zijn gekomen, dat ze gezocht hebben in uw woning en alles hebben meegenomen, en dat u via uw schoonbroer vernam dat uw woning onder surveillance stond (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uw echtgenote verklaarde tijdens haar gehoor voor het CGVS dat ze hoegenaamd geen problemen heeft gekend met de Soedanese autoriteiten nadat u Soedan ontvlucht was (zie dossiernummer CGVS 1021130B, gehoorverslag CGVS, dd.16 november 2011, p.8). Wanneer vervolgens gevraagd wordt wanneer de autoriteiten naar uw woning zijn gekomen, antwoordt u nogal aarzelend dat u het niet weet, en dat u enkel weet dat ze naar uw woning zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uw verklaringen betreffende de door u aangehaalde problemen in Soedan weten derhalve niet te overtuigen, het geheel van uw verklaringen voor het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken in acht genomen.

Verder kunnen er nog enkele algemene opmerkingen gemaakt worden betreffende uw professionele activiteiten in Soedan. Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u dat u uw internetshop samen met een vriend opende in 2007 nadat het wat minder ging met uw activiteiten in de immobiëlesector (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4). U beweert verder dat u nooit gestopt bent met uw activiteiten in de immobiëlesector, zelfs niet nadat u een internetwinkel had geopend (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uw echtgenote verklaarde tijdens haar gehoor voor het CGVS in het kader van haar asielaanvraag nochtans dat – wanneer haar gevraagd wordt sinds wanneer u deze internetwinkel had – dat het al heel lang geleden is, al jaren terug, en dat u voordien in een immobiëlezaak werkte samen met uw oom; u echtgenote weet verder niet waarom u op een gegeven moment een internetwinkel heeft geopend, maar ze stelt dat u op een gegeven moment veranderd bent van job (zie dossiernummer CGVS 1021130B, gehoorverslag CGVS, dd.16 november 2011, p.3). Uw echtgenote geeft weliswaar geen specifiek tijdstip aan, waarop u uw internetwinkel zou hebben geopend – ze verklaart enkel dat het al heel erg lang geleden is – maar gezien uw verklaring dat u slechts in 2007 uw internetshop heeft geopend, geeft haar uitspraak op zijn minst de indruk dat jullie beide verklaringen hieromtrent niet lijken overeen te komen.

Bovendien geeft u tijdens het gehoor voor het CGVS aan dat u uw internetwinkel samen met een vriend uitbaatte, M. E. (...) genaamd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Jullie zouden deze internetshop samen hebben geopend in 2007 (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of deze vriend dan geen problemen heeft gehad met de Soedanese autoriteiten, aangezien uw beweerde problemen toch gelinkt zijn met deze internetwinkel, antwoordt u van niet omdat enkel u geviseerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Vervolgens wordt u nogmaals gevraagd waarom uw vriend dan niet geviseerd wordt, waarop u nogal weinig overtuigend antwoordt dat enkel u geviseerd werd omdat uw vriend niets met politiek te maken had (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Deze door u aangehaalde verklaringen kan niet echt overtuigend genoemd worden omdat u evenmin lid was van een politieke partij of politiek actief was, zoals u aan het begin van het gehoor voor het CGVS verklaarde (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U verklaart enkel sympathie te hebben gehad voor een bepaalde Soedanese politieke partij (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Het is bijgevolg hoegenaamd niet duidelijk waarom uw vriend, die mede-uitbater was van de internetwinkel, geen problemen zou hebben gehad met de Soedanese autoriteiten, zoals u beweert, terwijl u driemaal zou zijn gearresteerd omwille van activiteiten die in uw internetwinkel zouden hebben plaatsgevonden. U weet tijdens het gehoor geen voldoende of duidelijke verklaring hiervoor te formuleren.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe te kunnen stellen dat u er niet in slaagt uw beweerde problemen met de Soedanese autoriteiten aannemelijk te maken, al uw verklaringen hieromtrent doorheen de asielpcedure in acht genomen.

Verder haalt u nog aan dat uw echtgenote samen met uw twee kinderen Soedan diende te ontvluchten een drietal maanden nadat u Soedan reeds had verlaten, aangezien ze de besnijdenis van uw dochter vreesden. Uw familieleden oefenden sinds uw verdwijning immers steeds meer druk uit op uw echtgenote om de besnijdenis van uw dochter effectief uit te voeren. U verklaart tijdens het gehoor immers dat uw moeder weigert met u te praten omdat er onenigheid tussen jullie beiden is (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U verklaart dat uw moeder zich wil houden aan de traditie en dat ze daarom wil dat uw dochter besneden wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U beweert verder dat uw familie, na uw vertrek uit Soedan, voorbereidingen zou hebben getroffen met het oog op de besnijdenis van uw dochter waarop uw echtgenote zou gevlucht zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U geeft verder aan dat uzelf tegen de besnijdenis van uw dochter bent (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Volgens uw verklaringen wil uw moeder al een hele periode dat uw dochter besneden wordt, namelijk vanaf het moment dat uw dochter de leeftijd van zeven jaar had (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uw dochter is momenteel dertien jaar oud. Ze had de leeftijd van twaalf jaar op het moment dat u Soedan verliet (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Gevraagd hoe u de besnijdenis van uw dochter kon vermijden toen u nog in Soedan aanwezig was, antwoordt u dat u het eenvoudigweg weigerde (zie gehoorverslag CGVS, p.6) wat de nodige onenigheid met uw familie te weeg bracht. U geeft aan dat vooral uw ooms en moeder voorstander waren van de besnijdenis van uw dochter (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Verder verklaart u dat uw familie na uw verdwijning en vlucht naar het buitenland, steeds meer op bezoek kwam bij uw

echtgenote en kinderen, en dat ze uiteindelijk zelfs alles in gereedheid brachten voor de besnijdenis van uw dochter (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Wat later tijdens het gehoor geeft u aan dat, indien u nog in Soedan was geweest, u de besnijdenis zou kunnen hebben tegenhouden – wanneer de interviewer u hiernaar vraagt – maar dat het voor uw echtgenote moeilijker was en dat zij de besnijdenis van uw dochter niet zou kunnen hebben verhinderen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U stelt zelfs uitdrukkelijk dat u het wel had kunnen voorkomen indien u in Soedan zou geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Soedan besnijdenis bij meisjes meestal plaatsvindt tijdens de kindertijd, in de leeftijd tussen vier en tien jaar (zie landeninformatie, administratief dossier). Verder is bekend dat besnijdenis bij jonge meisjes in Soedan een keuze van de ouders is, die nauw samenhangt met de opvattingen hierover in de omgeving van de familie. Een toenemend aantal stedelijke, geschoolde families laat hun dochters niet besnijden (zie landeninformatie, administratief dossier). Doorgaans ondervinden deze families hierbij geen problemen; families die daarentegen in rurale gebieden wonen kunnen de keuze om hun dochter niet te laten besnijden veelal niet maken vanwege de grote druk vanuit de gemeenschap (zie landeninformatie, administratief dossier). Tenslotte voert de Soedanese overheid de laatste jaren steeds meer campagne tegen genitale verminking bij meisjes en vrouwen (zie landeninformatie, administratief dossier). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt maar ook uit uw eigen verklaringen, komt bijgevolg duidelijk naar voren dat de ouders in Soedan een beslissende rol spelen in het al dan niet laten besnijden van hun dochter. Aangezien u duidelijk aangeeft tijdens het gehoor voor het CGVS gekant te zijn tegen de besnijdenis van uw dochter (zie gehoorverslag CGVS, p.6), wat bevestigd wordt door uw echtgenote tijdens het gehoor in het kader van haar asielaanvraag, waarin zij eveneens aangeeft tegen de besnijdenis van jullie dochter te zijn gezien de problemen die zij heeft gekend omwille van een besnijdenis uitgevoerd bij haar op jonge leeftijd (zie dossiernummer CGVS 1021130B, gehoorverslag CGVS, dd.16 november 2011, p.6-7), kan vastgesteld worden dat jullie als ouders hoegenaamd niet wilden dat jullie dochter besneden zou worden. Bovendien bevestigt uzelf tijdens het gehoor dat u steeds de besnijdenis van uw dochter hebt kunnen verhinderen zolang u in het land was, wat bevestigd wordt door de feiten zoals door u beschreven. Uw echtgenote levert immers eveneens een medisch attest af voor het CGVS waarin bevestigd wordt dat uw dochter tot op heden niet besneden is (zie administratief dossier). Het feit dat uw dochter tot op de leeftijd van twaalf jaar nog niet het slachtoffer is geworden van genitale verminking, zoals u en uw echtgenote ook verklaren tijdens jullie gehoren, toont aan dat u als vader de besnijdenis van uw dochter niet wilde en dat ze dus niet plaatsvond, ondanks het gegeven dat uw familie hier wel voorstander van was, en dat u bijgevolg uw dochter kon beschermen tegen dergelijke praktijken. Uw echtgenote verklaart eveneens uitdrukkelijk dat u als vader tegen de besnijdenis van uw dochter was en het steeds kon verhinderen tot op het moment dat u verdween, en uw echtgenote in de problemen kwam (zie dossiernummer CGVS 1021130B, gehoorverslag CGVS, dd.16 november 2011, p.6). Het feit dat jullie in een grootstad als Khartoum wonen of woonden, en uw familie nog steeds in Shendi woont, zoals u aangeeft tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.3), bevestigt de vaststelling en uw verklaring dat u steeds de besnijdenis van uw dochter kon verhinderen, aangezien de informatie waarover het CGVS beschikt, aangeeft dat ouders die in een stedelijke omgeving wonen geen moeilijkheden ondervinden indien ze de keuze maken hun dochter niet te laten besnijden. Dit laatste dient uiteraard geval per geval beoordeeld te worden, maar aangezien u zelf aangeeft dat u geen noemenswaardige problemen kende om uw dochter tegen een mogelijk besnijdenis te beschermen in de periode dat u nog in Soedan was, lijkt deze vaststelling wel op te gaan in uw geval. Bijgevolg kan besloten worden dat – gezien de informatie waarover het CGVS beschikt die zegt dat de ouders een beslissende rol spelen in de keuze om hun dochters al dan niet te laten besnijden en gezien de verklaringen van u en uw echtgenote dat jullie beiden gekant zijn tegen de besnijdenis van uw dochter – u als vader de besnijdenis van uw dochter kan verhinderen zoals in het verleden duidelijk het geval was, gegeven het feit dat uw dochter tot op de leeftijd van twaalf jaar nog niet besneden was en is. Uw echtgenote haalt overigens zelf aan dat ze enkel in de problemen kwam na uw verdwijning en vlucht naar het buitenland begin mei 2010, en dat de besnijdenis vóór uw verdwijning niet plaatsvond omdat u steeds weigerde. Hieruit kan geconcludeerd worden dat u een bepalende rol speelt in de beslissing om uw dochter al dan niet te laten besnijden en dat u een beschermende factor bent tegen druk van uw familie die wel voorstander blijkt te zijn van dergelijke traditionele praktijken, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor.

Aangezien hierboven reeds werd beargumenteerd dat uw beweerde problemen met de Soedanese autoriteiten niet geloofwaardig zijn, en dat u bijgevolg geen nood heeft aan internationale bescherming, kan hieruit besloten worden dat u samen met uw echtgenote voldoende bescherming kan bieden tegen een mogelijke besnijdenis van uw dochter in Soedan, gezien jullie verklaringen dat jullie beiden tegen de besnijdenis van uw dochter gekant zijn en gezien jullie beweringen dat u als vader steeds de besnijdenis van uw dochter heeft kunnen vermijden toen u in Soedan verbleef, zoals de objectieve feiten ook

aantonen. Uit bovenstaande vaststellingen volgt dan ook dat uw dochter evenmin internationale bescherming behoeft tegen een mogelijke genitale verminking.

Tenslotte legt u voor het CGVS een kopie van uw Soedanese identiteitskaart voor, maar uw identiteit, noch uw nationaliteit, worden in deze in twijfel getrokken. U legt bovendien geen enkel document voor ter staving van uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande M. A. F.

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 18 januari 1966 te Khartoum. U behoort tot de Kunuz etnie en u bent Moslim. U bent gehuwd op 14 februari 1990 met O. S. A. (...) (zie dossiernummer CGVS 1021130). Samen hebben jullie twee kinderen, een dochter die nog minderjarig is, en een zoon die reeds meerderjarig is (zie dossier CGVS 1110909), die een ernstige mentale handicap heeft.

U bent in Khartoum opgegroeid, heeft er school gelopen en heeft er altijd gewoond. Op een gegeven moment liet de familie van uw echtgenoot uitschijnen dat ze uw dochter wilden laten besnijden, zoals de traditie het voorschrijft. Uw echtgenoot kon echter steeds verhinderen dat het uiteindelijk zover kwam. Hij was immers ook gekant tegen de besnijdenis van uw dochter. Begin mei 2010 verdween uw man plotseling. Hij kwam niet terug van zijn werk, en nadat uw broer naar de winkel van uw echtgenoot was geweest, vernam u dat uw man was gearresteerd door de Soedanese veiligheidsdiensten. De dag nadat uw man verdwenen was, kwamen agenten van de veiligheidsdienst naar uw woning en namen hierbij allerlei documenten in beslag. U vernam nadien niets meer van uw man. In de maanden die volgden kwam de familie van uw man steeds meer over de vloer hierbij eisend dat uw dochter besneden zou worden. Op een dag in december 2010 trok de familie van uw vader bij u in om de festiviteiten ter gelegenheid van de besnijdenis van uw dochter te organiseren. De volgende dag zou de besnijdenis van uw dochter effectief plaatsvinden. U vluchtte echter samen met uw twee kinderen naar een goede vriendin waar u een maand kon verblijven. Midden januari bent u vervolgens met de hulp van een smokkelaar naar de luchthaven gegaan, waar u het vliegtuig naar België heeft genomen, samen met de smokkelaar en uw twee kinderen, om via een tussenstop in Caïro uiteindelijk in Brussel te landen op 18 januari 2011. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. U wist niet dat uw echtgenoot eveneens in België was, maar via uw familie bent u dit uiteindelijk toch te weten gekomen, waarop jullie gezin in België herenigd werd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U beweert uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u de besnijdenis van uw dochter vreest door de familie van uw echtgenoot, die begin mei 2010 plotseling verdween (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Volgens uw verklaringen tijdens het gehoor wil de familie van uw echtgenoot reeds sinds lang de besnijdenis van uw dochter uitvoeren (zie gehoorverslag CGVS, p.6), omdat de traditie het zo voorschrijft. U verklaart verder dat de problemen begonnen toen uw man verdween begin mei 2010; hiervoor was de familie van uw echtgenoot ook al voorstander van de besnijdenis van uw dochter, maar vond deze besnijdenis nooit plaats omdat uw echtgenoot het weigerde (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Volgens uw verklaringen zijn zowel u als uw man gekant tegen de besnijdenis van uw dochter (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U kwam in de problemen nadat uw echtgenoot plotseling was verdwenen, en zijn familie steeds meer bij u op bezoek kwam en steeds meer druk uitoefende om de besnijdenis toch te laten plaatsvinden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). De dag dat de familie van uw echtgenoot naar jullie woning kwam om alles in gereedheid te brengen om de besnijdenis de volgende dag uit te voeren, besloot u om samen met uw twee kinderen bij een vriendin onder te duiken om na een maand Soedan te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6).

Uw echtgenoot die drie maanden eerder Soedan heeft ontvlucht dan u en eveneens in België asiel heeft aangevraagd, bracht in zijn asielrelaas eveneens jullie vrees voor de besnijdenis van uw dochter

ter sprake, naast zijn beweerde politieke problemen die hij in Soedan zou hebben gehad (zie dossiernummer CGVS 1021130). In de uiteindelijke beslissing aangaande de asielaanvraag van uw echtgenoot, werd deze vrees voor besnijdenis van uw dochter ruim besproken. In het kader van de door uw echtgenoot ingediende asielaanvraag werd echter een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus die luidt als volgt :

“Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vreest opnieuw opgepakt te zullen worden door de Soedanese autoriteiten omdat u ervan verdacht werd jongeren op te zetten tegen het huidige Soedanese regime, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Volgende bemerkingen kunnen echter gemaakt worden bij de door u aangehaalde problemen die u vanaf 2008 met de Soedanese veiligheidsdiensten zou hebben gehad. U beweert dat u in 2008 voor het eerst met de Soedanese autoriteiten problemen heeft gehad nadat er allerlei manifestaties hadden plaatsgevonden tegen de uitspraak van het Internationaal Strafhof in Den Haag die om de uitlevering van president Bashir had gevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Iedereen werd gevraagd om zijn winkel te sluiten uit solidariteit met de manifestanten, aldus uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Tijdens het gehoor voor het CGVS beweert u dat u uw internetshop openhield waarop er enkele personen van het volkscomité van uw wijk naar uw winkel zouden zijn gekomen om u hierop te wijzen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wat later zouden enkele agenten naar uw winkel zijn gekomen en u hebben meegenomen; u werd er ondervraagd maar na enkele uren weer vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS, p.7).

U beweert verder dat in 2009 weer enkele agenten naar uw winkel zijn gekomen en dat ze u ervan beschuldigden jongeren op te zetten tegen het regime via internet (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart dat uw computers doorzocht werden en dat u weer werd meegenomen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Volgens u moeten het jongeren geweest zijn, die in uw winkel kwamen, die dit verteld hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u nochtans dat u een tweede maal gearresteerd werd in oktober 2008 (zie vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ, dd.24 januari 2011, p.2, administratief dossier). Verder verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanleiding van deze tweede arrestatie het feit zou geweest zijn dat u Hathem, lid van het volkscomité in uw wijk, tegenkwam waarop u kritiek uitte op de manier waarop ze te werk gingen (zie vragenlijst CGVS, dd.24 januari 2011, p.2, administratief dossier). Opmerkelijk is dus het feit dat uw verklaringen voor het CGVS en voor de Dienst Vreemdelingenzaken, wat betreft de door u beweerde tweede arrestatie door de Soedanese autoriteiten, manifest van elkaar verschillen, zowel wat tijdstip betreft als wat de aanleiding betreft. Voor het CGVS beweert u immers dat u pas in 2009 voor een tweede maal meegenomen werd door Soedanese agenten, terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart in oktober 2008 voor een tweede maal te zijn aangehouden. Wat de aanleiding van deze tweede arrestatie betreft, verklaart u voor het CGVS dat men u ervan beschuldigde jongeren op te zetten tegen het regime via internet en dat u vermoedt dat enkele jongeren dit verteld zouden hebben. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken haalde u als aanleiding nochtans aan dat u kritiek zou hebben geuit aan één van de leden van het volkscomité in uw wijk. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel.

Verder verklaart u voor het CGVS dat u op 1 mei 2010 voor een derde maal werd gearresteerd door de Soedanese veiligheidsdiensten (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U beweert dat twee klanten in uw internetwinkel, I. (...) en A. (...), beiden van Darfurese afkomst, aan u vroegen of ze een bepaalde tekst gericht tegen het regime mochten afdrukken in uw winkel (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U zou dit toegelaten hebben waarop u op 1 mei 2010 zou zijn opgepakt (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd naar de personen die u benaderd hadden met de vraag of ze een bepaalde tekst mochten afdrukken, antwoordt u dat het Isaac en Adam waren, dat ze van Darfur afkomstig waren en dat ze actief zouden zijn binnen het Justice and Equality Movement (JEM) (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u nochtans dat het om I. (...) en I. (...) ging, en u omschrijft ze als vrienden die u een gunst vroegen om een politiek getinte tekst te bewerken (zie vragenlijst CGVS, dd.24 januari 2011, p.2, administratief dossier). Gezien uw bewering voor de Dienst Vreemdelingen zaken dat het om twee vrienden ging die u vertrouwden, en uw verklaring voor het CGVS dat deze twee personen regelmatig naar uw winkel kwamen, is het vreemd dat u voor het CGVS en voor de Dienst Vreemdelingenzaken verschillende namen van de voormelde twee personen geeft. Ook in deze zijn uw verklaringen voor het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken dus inconsistent.

Wat betreft uw ontsnapping uit het ziekenhuis begin oktober 2010, kan het volgende opgemerkt worden. U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u, na maanden opsluiting waarbij u mishandeld werd, in kritieke toestand naar het ziekenhuis werd gebracht (zie vragenlijst CGVS, dd.24

januari 2011, p.2, administratief dossier). Ook tijdens uw gehoor voor het CGVS beweert u dat u mishandeld werd in de maanden dat u gevangen werd gehouden, en dat u eind september 2010 zelfs een hongerstaking hiertegen begon (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart ook nog dat u aan astma lijdt en dat u niet over de nodige medicatie beschikte toen u in gevangenschap was (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U zou vervolgens naar een ziekenhuis zijn gebracht waar u bewaakt werd door een agent in burger (zie gehoorverslag CGVS, p.7). De tweede dag zou u toch om vier uur in de ochtend zijn kunnen ontsnappen nadat u merkte dat de bewaker niet aanwezig was, volgens uw verklaringen voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U beweert dat u hierop uw baxter hebt losgerukt en naar buiten bent gelopen waar u de eerste taxi zou hebben genomen die u tegenkwam (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat het niet erg aannemelijk is dat u reeds twee dagen nadat u in kritieke toestand – zoals u voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde – naar het ziekenhuis was gebracht, zonder enige probleem, door gewoon uw baxter los te rukken, naar buiten zou zijn gelopen, zodra u merkte dat de agent die u moest bewaken, niet aanwezig was. Uw fysieke toestand, zoals door u beschreven voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS, maken deze bewering niet erg geloofwaardig. Ten tweede is het vreemd dat men u gewoon onbewaakt zou achterlaten in uw ziekenhuiskamer waarop u zonder enig probleem het ziekenhuis zou hebben kunnen verlaten. Uw verklaringen betreffende uw ontsnapping zijn bijgevolg niet overtuigend te noemen. Tenslotte wordt u nog gevraagd of uw echtgenote geen problemen heeft gekend na uw vlucht uit het ziekenhuis, waarop u in eerste instantie antwoordt dat ze naar uw woning zijn gekomen, dat ze gezocht hebben in uw woning en alles hebben meegenomen, en dat u via uw schoonbroer vernam dat uw woning onder surveillance stond (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uw echtgenote verklaarde tijdens haar gehoor voor het CGVS dat ze hoegenaamd geen problemen heeft gekend met de Soedanese autoriteiten nadat u Soedan ontvlucht was (zie dossiernummer CGVS 1021130B, gehoorverslag CGVS, dd.16 november 2011, p.8). Wanneer vervolgens gevraagd wordt wanneer de autoriteiten naar uw woning zijn gekomen, antwoordt u nogal aarzelend dat u het niet weet, en dat u enkel weet dat ze naar uw woning zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uw verklaringen betreffende de door u aangehaalde problemen in Soedan weten derhalve niet te overtuigen, het geheel van uw verklaringen voor het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken in acht genomen.

Verder kunnen er nog enkele algemene opmerkingen gemaakt worden betreffende uw professionele activiteiten in Soedan. Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u dat u uw internetshop samen met een vriend opende in 2007 nadat het wat minder ging met uw activiteiten in de immobiliënsector (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4). U beweert verder dat u nooit gestopt bent met uw activiteiten in de immobiliënsector, zelfs niet nadat u een internetwinkel had geopend (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uw echtgenote verklaarde tijdens haar gehoor voor het CGVS in het kader van haar asielaanvraag nochtans dat – wanneer haar gevraagd wordt sinds wanneer u deze internetwinkel had – dat het al heel lang geleden is, al jaren terug, en dat u voordien in een immobiliënzaak werkte samen met uw oom; u echtgenote weet verder niet waarom u op een gegeven moment een internetwinkel heeft geopend, maar ze stelt dat u op een gegeven moment veranderd bent van job (zie dossiernummer CGVS 1021130B, gehoorverslag CGVS, dd.16 november 2011, p.3). Uw echtgenote geeft weliswaar geen specifiek tijdstip aan, waarop u uw internetwinkel zou hebben geopend – ze verklaart enkel dat het al heel erg lang geleden is – maar gezien uw verklaring dat u slechts in 2007 uw internetshop heeft geopend, geeft haar uitspraak op zijn minst de indruk dat jullie beide verklaringen hieromtrent niet lijken overeen te komen.

Bovendien geeft u tijdens het gehoor voor het CGVS aan dat u uw internetwinkel samen met een vriend uitbaatte, M. E. (...) genaamd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Jullie zouden deze internetshop samen hebben geopend in 2007 (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of deze vriend dan geen problemen heeft gehad met de Soedanese autoriteiten, aangezien uw beweerde problemen toch gelinkt zijn met deze internetwinkel, antwoordt u van niet omdat enkel u geïnterviewd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Vervolgens wordt u nogmaals gevraagd waarom uw vriend dan niet geïnterviewd wordt, waarop u nogal weinig overtuigend antwoordt dat enkel u geïnterviewd werd omdat uw vriend niets met politiek te maken had (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Deze door u aangehaalde verklaringen kan niet echt overtuigend genoemd worden omdat u evenmin lid was van een politieke partij of politiek actief was, zoals u aan het begin van het gehoor voor het CGVS verklaarde (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U verklaart enkel sympathie te hebben gehad voor een bepaalde Soedanese politieke partij (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Het is bijgevolg hoegenaamd niet duidelijk waarom uw vriend, die mede-uitbater was van de internetwinkel, geen problemen zou hebben gehad met de Soedanese autoriteiten, zoals u beweert, terwijl u driemaal zou zijn gearresteerd omwille van activiteiten die in uw internetwinkel zouden hebben plaatsgevonden. U weet tijdens het gehoor geen voldoende of duidelijke verklaring hiervoor te formuleren.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe te kunnen stellen dat u er niet in slaagt uw beweerde problemen met de Soedanese autoriteiten aannemelijk te maken, al uw verklaringen hieromtrent doorheen de asielprocedure in acht genomen.

Verder haalt u nog aan dat uw echtgenote samen met uw twee kinderen Soedan diende te ontvluchten een drietal maanden nadat u Soedan reeds had verlaten, aangezien ze de besnijdenis van uw dochter vreesden. Uw familieleden oefenden sinds uw verdwijning immers steeds meer druk uit op uw echtgenote om de besnijdenis van uw dochter effectief uit te voeren. U verklaart tijdens het gehoor immers dat uw moeder weigert met u te praten omdat er onenigheid tussen jullie beiden is (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U verklaart dat uw moeder zich wil houden aan de traditie en dat ze daarom wil dat uw dochter besneden wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U beweert verder dat uw familie, na uw vertrek uit Soedan, voorbereidingen zou hebben getroffen met het oog op de besnijdenis van uw dochter waarop uw echtgenote zou gevlucht zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U geeft verder aan dat uzelf tegen de besnijdenis van uw dochter bent (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Volgens uw verklaringen wil uw moeder al een hele periode dat uw dochter besneden wordt, namelijk vanaf het moment dat uw dochter de leeftijd van zeven jaar had (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Uw dochter is momenteel dertien jaar oud. Ze had de leeftijd van twaalf jaar op het moment dat u Soedan verliet (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Gevraagd hoe u de besnijdenis van uw dochter kon vermijden toen u nog in Soedan aanwezig was, antwoordt u dat u het eenvoudigweg weigerde (zie gehoorverslag CGVS, p.6) wat de nodige onenigheid met uw familie te weeg bracht. U geeft aan dat vooral uw ooms en moeder voorstander waren van de besnijdenis van uw dochter (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Verder verklaart u dat uw familie na uw verdwijning en vlucht naar het buitenland, steeds meer op bezoek kwam bij uw echtgenote en kinderen, en dat ze uiteindelijk zelfs alles in gereedheid brachten voor de besnijdenis van uw dochter (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Wat later tijdens het gehoor geeft u aan dat, indien u nog in Soedan was geweest, u de besnijdenis zou kunnen hebben tegenhouden – wanneer de interviewer u hiernaar vraagt – maar dat het voor uw echtgenote moeilijker was en dat zij de besnijdenis van uw dochter niet zou kunnen hebben verhinderen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U stelt zelfs uitdrukkelijk dat u het wel had kunnen voorkomen indien u in Soedan zou geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Soedan besnijdenis bij meisjes meestal plaatsvindt tijdens de kindertijd, in de leeftijd tussen vier en tien jaar (zie landeninformatie, administratief dossier). Verder is bekend dat besnijdenis bij jonge meisjes in Soedan een keuze van de ouders is, die nauw samenhangt met de opvattingen hierover in de omgeving van de familie. Een toenemend aantal stedelijke, geschoolde families laat hun dochters niet besnijden (zie landeninformatie, administratief dossier). Doorgaans ondervinden deze families hierbij geen problemen; families die daarentegen in rurale gebieden wonen kunnen de keuze om hun dochter niet te laten besnijden veelal niet maken vanwege de grote druk vanuit de gemeenschap (zie landeninformatie, administratief dossier). Tenslotte voert de Soedanese overheid de laatste jaren steeds meer campagne tegen genitale verminking bij meisjes en vrouwen (zie landeninformatie, administratief dossier). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt maar ook uit uw eigen verklaringen, komt bijgevolg duidelijk naar voren dat de ouders in Soedan een beslissende rol spelen in het al dan niet laten besnijden van hun dochter. Aangezien u duidelijk aangeeft tijdens het gehoor voor het CGVS gekant te zijn tegen de besnijdenis van uw dochter (zie gehoorverslag CGVS, p.6), wat bevestigd wordt door uw echtgenote tijdens het gehoor in het kader van haar asielaanvraag, waarin zij eveneens aangeeft tegen de besnijdenis van jullie dochter te zijn gezien de problemen die zij heeft gekend omwille van een besnijdenis uitgevoerd bij haar op jonge leeftijd (zie dossiernummer CGVS 1021130B, gehoorverslag CGVS, dd.16 november 2011, p.6-7), kan vastgesteld worden dat jullie als ouders hoegenaamd niet wilden dat jullie dochter besneden zou worden. Bovendien bevestigt uzelf tijdens het gehoor dat u steeds de besnijdenis van uw dochter hebt kunnen verhinderen zolang u in het land was, wat bevestigd wordt door de feiten zoals door u beschreven. Uw echtgenote levert eveneens een medisch attest af voor het CGVS waarin bevestigd wordt dat uw dochter tot op heden niet besneden is (zie administratief dossier). Het feit dat uw dochter tot op de leeftijd van twaalf jaar nog niet het slachtoffer is geworden van genitale verminking, zoals u en uw echtgenote ook verklaren tijdens jullie gehoren, toont aan dat u als vader de besnijdenis van uw dochter niet wilde en dat ze dus niet plaatsvond, ondanks het gegeven dat uw familie hier voorstander van was, en dat u bijgevolg uw dochter kon beschermen tegen dergelijke praktijken. Uw echtgenote verklaart eveneens uitdrukkelijk dat u als vader tegen de besnijdenis van uw dochter was en het steeds kon verhinderen tot op het moment dat u verdween, en uw echtgenote in de problemen kwam (zie dossiernummer CGVS 1021130B, gehoorverslag CGVS, dd.16 november 2011, p.6). Het feit dat jullie in een grootstad als Khartoum wonen of woonden, en uw familie nog steeds in Shendi woont, zoals u aangeeft tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.3), bevestigt de vaststelling en uw verklaring dat u steeds de besnijdenis van uw dochter kon verhinderen, aangezien de informatie waarover het CGVS beschikt, aangeeft dat ouders die in een stedelijke omgeving wonen geen moeilijkheden ondervinden indien ze de keuze maken hun dochter niet te laten besnijden. Bijgevolg kan besloten worden dat – gezien de informatie waarover het CGVS beschikt die zegt dat de ouders een beslissende rol spelen in de keuze om hun dochters al dan niet te laten besnijden en gezien de

verklaringen van u en uw echtgenote dat jullie beiden gekant zijn tegen de besnijdenis van uw dochter – u als vader de besnijdenis van uw dochter kan verhinderen zoals in het verleden duidelijk het geval was, gegeven het feit dat uw dochter tot op de leeftijd van twaalf jaar nog niet besneden was en is. Uw echtgenote haalt overigens zelf aan dat ze enkel in de problemen kwam na uw verdwijning en vlucht naar het buitenland begin mei 2010, en dat de besnijdenis vóór uw verdwijning niet plaatsvond omdat u steeds weigerde. Hieruit kan geconcludeerd worden dat u een bepalende rol speelt in de beslissing om uw dochter al dan niet te laten besnijden en dat u een beschermende factor bent tegen druk van uw familie die wel voorstander blijkt te zijn van dergelijke traditionele praktijken, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor.

Aangezien hierboven reeds werd beargumenteerd dat uw beweerde problemen met de Soedanese autoriteiten niet geloofwaardig zijn, en dat u bijgevolg geen nood heeft aan internationale bescherming, kan hieruit besloten worden dat u samen met uw echtgenote voldoende bescherming kan bieden tegen een mogelijke besnijdenis van uw dochter in Soedan, gezien jullie verklaringen dat jullie beiden tegen de besnijdenis van uw dochter gekant zijn en gezien jullie beweringen dat u als vader steeds de besnijdenis van uw dochter heeft kunnen vermijden toen u in Soedan verbleef, zoals de objectieve feiten ook aantonen. Uit bovenstaande vaststellingen volgt dan ook dat uw dochter evenmin internationale bescherming behoeft tegen een mogelijke genitale verminking.

Tenslotte legt u voor het CGVS een kopie van uw Soedanese identiteitskaart voor, maar uw identiteit, noch uw nationaliteit, worden in deze in twijfel getrokken. U legt bovendien geen enkel document voor ter staving van uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.” Bijgevolg kan ook wat u betreft besloten worden dat in uw hoofde geen “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève bestaat, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

U legde tenslotte voor het CGVS nog enkele documenten voor ter staving van uw asielrelaas. Zo legt u een medisch attest voor dat bevestigt dat uw dochter nog niet besneden is en u wel. Dit gegeven verandert echter niets aan bovenstaande vaststellingen, zoals weergegeven in de uiteindelijke beslissing in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot. In deze beslissing wordt immers aangehaald dat het feit, dat uw dochter tot op heden nog niet besneden is, een aanwijzing vormt dat uw echtgenoot steeds een mogelijke besnijdenis kon verhinderen, zoals u ook zelf aanhaalt tijdens het gehoor voor het CGVS. U legt eveneens de geboorteakte van uw dochter voor om de familiale band aan te tonen tussen u en uw dochter, maar ook dit document verandert niets aan de aangehaalde vaststellingen in de bovenvermelde beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u samen met uw meerderjarige zoon, A. O. S. (...) (OV 6.754.327) naar België bent gekomen en dat uw zoon een ernstige mentale handicap heeft en van u afhankelijk is.”

Aangaande A. O. S.

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben en u bent geboren op 14 juni 1991 te Khartoum, Soedan. U hebt samen met uw moeder F. M. A. (...) (O.V.6.715.150, CG 10/21130B) en uw zus O. A. O. (...) (O.V.6.754.318) Soedan verlaten en u hebt op 19 januari 2001 in België asiel gevraagd. Uw vader A. O. S. (...) (O.V.6.715.150, CG 10/21130) was op dat moment al in België. U zelf bleek om medische redenen niet gehoord te kunnen worden.

B. Motivering

Gelet op de elementen aanwezig in het administratieve dossier en meer in het bijzonder op de medische attesten opgesteld door Dr G. E. (...) dd.16.11.2011, door Dr H. D. B. (...) dd.21.9.2011 en dd.24.10.2011 en gelet op de verklaringen afgelegd door uw vader A. O. S. (...) (O.V.6.715.150, CG 10/21130), dient te worden vastgesteld dat u zelf niet in staat bent uw asielaanvraag toe te lichten maar u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als de motieven aangehaald door uw vader en moeder. Uit het administratieve dossier blijkt dat u bij uw ouders bent opgegroeid, daarenboven samen met uw moeder het land zou hebben verlaten en zich vervolgens samen met haar heeft

aangemeld voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze vaststellingen in acht genomen, besluit ik het administratieve dossier en de verklaringen van uw vader en uw moeder als basis te nemen en uw dossier te koppelen aan dit van uw ouders (zie ook UNHCR, *Handbook on procedures and criteria for determining refugee status*, Genève, 1992, nr 206-212). Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw vader verklaarde dat u geen problemen heeft gehad in Soedan (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ dd. 4/3/2011, p. 3).

In het kader van de asielaanvraag van A. O. S. (...) (O.V.6.715.150, CG 10/21130) en F. M. A. (...) (O.V.6.715.150, CG 10/21130B) heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen aangezien zij, noch voor zichzelf, noch in uwen hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Soedan aannemelijk maken. Bijgevolg kan wat u betreft ook niet besloten worden tot het bestaan van dergelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat uw gezondheidsproblemen betreft, dient te worden vastgesteld dat medische redenen niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. De door u neergelegde attesten geven geen uitsluitend over de juiste oorzaak van uw medische problemen. Voor een beoordeling van de medische elementen kan u wel een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U bent niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat uw ouders, A. O. S. (...) (O.V.6.715.150, CG 10/21130) en F. M. A. (...) (O.V.6.715.150, CG 10/21130B) zich op het territorium bevinden, voor wie eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Het komt de staatssecretaris toe bij een eventuele gedwongen terugleiding hiermee rekening te houden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan "van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering". In een tweede middel roepen verzoekers een schending in "van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming)" en de "Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren zullen de middelen vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke

elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoekers verklaren Soedan te zijn ontvlucht omdat ze vrezen dat eerste verzoeker gearresteerd zal worden door de Soedanese autoriteiten op verdenking van hulp aan de militante jongeren. Daarenboven vrezen ze voor de gedwongen besnijdenis van hun dochter.

4. Eerste verzoekers verklaring over de eerste aanhouding in 2008 blijkt geen arrestatie maar een ondervraging van enkele uren over de redenen waarom hij zijn internetwinkel niet sloot uit solidariteit voor de betogers die hun steun gaven aan de president. Eerste verzoeker heeft daarna geen problemen ondervonden in verband met deze kwestie. Bovendien is het niet aannemelijk dat indien deze internetwinkel aan twee eigenaars toebehoort en door hen beiden wordt uitgebaat, enkel eerste verzoeker wordt aangesproken. Ten slotte toont eerste verzoeker niet aan dat hij de enige zakenman in de stad was die zijn winkel openhield. Daarbij -in zoverre al geloofwaardig- kan uit de bewering van eerste verzoeker dat hij na enkele uren vrijgelaten werd, blijken dat aan deze gebeurtenis geen bijzonder belang werd gehecht, noch als een verzetsdaad werd aangezien.

4.1. De bestreden beslissingen stellen terecht dat eerste verzoekers verklaringen voor het CGVS en voor de Dienst Vreemdelingenzaken over zijn beweerde tweede arrestatie door de Soedanese autoriteiten manifest van elkaar verschillen, zowel wat betreft het tijdstip, als de aanleiding. Eerste verzoeker kan bezwaarlijk de inhoudelijke incoherenties verwijten aan de duur van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch aan een misverstand of stress. Immers eerste verzoeker had na voorlezing bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans zijn verklaringen bij te stellen. Hij bevestigde en ondertekende echter dat zijn verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen en aldus op geen misverstand berusten. Op het CGVS heeft hij uitdrukkelijk verklaard dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen is en hij er alle problemen heeft kunnen vertellen. De geloofwaardigheid van deze tweede arrestatie wordt bovendien evenzeer ondermijnd omdat de gezegden *in casu* uitermate uiteenlopen dat geen misverstand, stress of tijdsbeperking aan de basis kunnen liggen van het nieuwe scenario. Immers terwijl eerste verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn tweede arrestatie in 2008 situeert nadat hij in persoon kritiek zou geuit hebben aan één van de leden van het volkscomité in zijn wijk, is zijn tweede aanhouding volgens zijn verklaringen tijdens het CGVS-gehoor pas in 2009 en gesteund op zijn aansporing tot oppositie via het internet. Dergelijke onverzoenbare verklaringen kunnen slechts aangeven dat het asielrelaas theoretisch blijft en niet steunt op waarachtige ervaringen. Eerste verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk een tweede maal gearresteerd te zijn.

4.2. Eerste verzoekers derde arrestatie kan evenmin overtuigen. Eerste verzoeker erkent dat hij zich heeft vergist bij de namen van zijn vrienden "*Isaa(c)k en Ibrahim*" versus "*Isaa(c)k en Adam*". Hij wijt dit opnieuw aan stress wat niet kan overtuigen nu het gaat om een duo waarover, indien zijn relaas waarachtig zou zijn, hij tijdens zijn opsluiting grondig moet nagedacht hebben. Bovendien, en wat essentiëler is, zijn niet enkel de namen maar ook de omstandigheden van deze beweerde arrestatie verschillend. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde eerste verzoeker dat twee vrienden hem in vertrouwen vroegen om een politiek getinte tekst te bewerken op zijn computers. Op het CGVS worden deze personen geen vertrouwelingen maar twee klanten uit Darfur die actief waren voor de Justice and Equality Movement (JEM) en een tekst wilden printen. De tegenstrijdigheden betreffen dus niet enkel de namen, maar tevens eerste verzoekers bekendheid met deze mannen en zijn eigen -al dan niet-betrokkenheid bij de opgestelde tekst waarover, indien de vrij eenvoudige feiten zich in werkelijkheid hadden voorgedaan, geen dubbelzinnigheid kan bestaan. Eerste verzoekers asielrelaas komt dan ook op dit punt verzonnen voor. Aan de gevolgen van deze aanhouding, met name zijn ziekenhuisopname en ontsnapping kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat de bestreden beslissing hierover terecht stelt dat eerste verzoekers asielrelaas ongerijmd voorkomt waar hij enerzijds als opposant en voor het regime een ongewenst persoon tot driemaal toe wordt gevangengenomen en anderzijds als gevangene een

voorkeursbehandeling krijgt en naar het ziekenhuis wordt gebracht voor verzorging. Bovendien stelt de CGVS terecht dat eerste verzoekers ziekte niet dermate kritiek kan geweest zijn wanneer hij de tweede dag zonder hulp kan ontsnappen. Daargelaten dat niet wordt aangetoond dat de behandeling van zieke gevangenen al behoort tot de gewoonten van de Soedanese autoriteiten, wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de gevangenisautoriteiten -al dan niet op hun kosten- hun gevangenen naar een publiek ziekenhuis brengen en bovendien zonder adequate bewaking. Eerste verzoekers verklaringen zijn ook op dit punt ongeloofwaardig.

4.3. Eerste verzoeker toont dan ook niet aan politieke problemen te hebben gehad in Soedan. Verzoekers beperken zich ten slotte in het verzoekschrift tot het louter herhalen en bevestigen van het voorgehouden asielrelaas. Als dusdanig wordt er evenmin afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid heeft besloten van het asielrelaas van eerste verzoeker en aldus tevens van de gevolgen hiervan voor het gezin.

5. Aangezien verzoeker niet aantoont dat zijn vertrek uit Soedan in verband staat met de vluchtelingenconventie noch dat hij in de negatieve aandacht stond van zijn overheden komt ook de vrees voor besnijdenis van de dochter van eerste verzoeker en verzoekster in een ander daglicht te staan. Immers verzoekers ontkennen niet dat ze in Soedan voor hun dochter konden zorgen. Dit blijkt tevens uit het medische getuigschrift waaruit blijkt dat de dochter, die bij haar vertrek uit Soedan reeds voorbij de in Soedan gebruikelijke leeftijd van de besnijdenis was, nog steeds niet was besneden. Uit de verklaringen van beide verzoekers kan blijken dat ze beseffen dat besnijdenis ook kwalijke medische gevolgen heeft, dat zij het beste voor hebben met hun dochter en het meisje dan ook bewust niet hebben laten besnijden. Verzoekers zijn dan ook gewetensvolle ouders en uit het administratief dossier kan niet blijken dat hierin in de toekomst verandering zal komen te meer nu uit het administratief dossier en ter terechtzitting ook kan blijken dat ze tweede verzoeker, hun zwaar mentaal en fysiek gehandicapte zoon, met zorg omringen. Verzoekers toelichtingen in het verzoekschrift inzake de besnijdenis zijn dus louter theoretisch. De CGVS betwist geenszins dat besnijdenis nog gepraktiseerd wordt in Soedan, noch de mogelijke invloed van de familie hierop. Verweerder wijst er overigens terecht op dat de door verzoeker aangehaalde rapporten de motivering van de bestreden beslissingen ter zake niet onderuithalen nu dit slaat op de *uitvoering* van de besnijdenis en niet op de beslissingsbevoegdheid daarover en losstaat van de al dan niet stedelijke context ervan. Ook het feit dat vrouwenbesnijdenis niet strafbaar zou zijn, wijzigt niets aan de conclusies van de bestreden beslissingen. De Raad sluit zich wat betreft de vrees voor de besnijdenis van de dochter, dan ook aan bij de uitvoerige motivering in de bestreden beslissingen.

5.1. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5.2. Het eerste middel is ongegrond.

6. Nopens de subsidiaire bescherming

6.1. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt te voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6.2. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK